

JUSTICA A-6968 10
Inkerinmaan

Suomalaisten Pappien
Saarnoja.

III.

Sääntä - Helluntaina

kirjoitti

G. A. Pellonen,

kirkkoherra Narwassa.

НАРВА,
Тип. Гливковского и Грюнтзль.
1896.

ESTICA

A-6960

„Ja humaus tapahtui äkisti taiwaasta, niinkuin suuri tuuliaispää olisi tullut ja tähtti koko huoneen, jossa he olivat istumassa“. Näin kertoo wanha epistola-teksti Helluntai-päivän tapahtumasta. Humauksena taiwaasta ja suuren tuuliaispään tavoin liikkui Herran Henki ensimmäisenä helluntaina ja niin on Hänen tiensä senkin jälkeen ollut. Wäkewän tuuliaispään weimalla on Hän juuriltaan repinyt kaikki ne istutukset, joita ei taiwaallinen Isä istuttanut ja kufistanut ne rakennukset, jotka tämän maailman ruhtinas rakensi. Kufistuneet ovat epäjumalain alttarit ja kaatuneet heidän patsaansa. Temppele toisensa jälkeen kohosi taiwaan Jumalan kummiaksi ja siellä, missä ennen synnissä uhrattiin epäjumalille, siellä kuului nyt nöyräin sydänten kiitos Jumalalle ja Karitsalle. — Ihmeelliset ja suuret ovat Herran Hengen työt yhdestä maan äärestä niin toiseen, missä ikänä Hän on liikkunut ja sama Henki puhaltaa wiefäkin kussa Hän tahtoo, kunnes on totetunut se sana, kuin meidän Wapahajallemme sanottiin: „istu minun oikealle kadelleni, kunnes minä panen kaikki sinun wihollises sinun jalkojesi astinlaidaksi“. — Mutta emme tahdo waan kaukaa näitä katjella, waan omaan itseemme on meidän meneminen. Onko Helluntai-Henki sydämmesjäsi saanut

repiä ne istutukset, joita ei taiwaallinen Isä istuttanut, onko kufistanut ne mouet epäjumalat, joille siellä olet uhrannut, onko täyttänyt sydämesi Herran kunnialla? Nämät ovat helluntai-kyshymyksiä, ja näihin opettaa meitä tämänpäiväinen tekstimme vastaamaan. Mutta se ei ainoastaan opeta meitä, vaan sen kautta tahtoo P. Henki ennen kaikkea meissäkin tyhönä tehdä ja helluntai-elämän meissä vaikuttaa. P. Henki tahtoo meitä unibistaa, pyhittää ja kaikella armolla siunata. Onpa meillä siis syhtä Häntä kiittää ja toivossa iloita. Niin nouskaamme yksin mielin Hänen kiitostansa weisaamaan seuraavassa juhlamirressä:

Uusi suomal. wirsik. N° 364: 3—4.

Isä meidän, joka olet taiwaisja...

Texti Joh. 14: 15—21.

Kalliit ovat kristifunnan juhlat ja ne armojanomat, jotka Herra meille lähettää. „Teille on syntynyt Wapautaja“, kuinka monelle onkaan sen sanan kautta toiwottomuuden yössä Betlehemin tähti kirkastunut, kuinka moni sen kautta Jeesuslapsen löytännyt, kuinka monen sydän ilosta syhkinnyt? Ja pääsiäis-sanoma: „Jeesus elää, teidän pitää myös elämän, — teidän murheenne käännetään iloiksi“, sepä sana monen ristinkantajan wahwiesti, monen syhnnin orjan wapautti, sepä sana se opetti montakin weisaamaan Herran wirttä jo tässä muukalaisuudenkin maassa. Ei ole wähemmän kallis helluntai-armokaan. Mitä olisiwat kaikki juhlamme ilman helluntaita, ilman Jumalan P. Henkeä? Kuollutta, hengetöntä olisi jumalanpalveluksemme, rukouksemme, rukouksemme ja kiitoksemme. Niin olisi. Mutta

voi valitettavaa! Niin juuri kuollutta, itsetehtyä, hengetöntä jaffilotonta onkin niin monen Jumalisuus. Kuinka on sinun laitaasi? Sinä waihenet ja wiivyttelet wastaufjellasi. Kenties elämäsi on ollut yhtämittaista synninpalwelusta, niin että omatuntosi todistaa sinua vastaan, taikka kenties et itseäsi ja sydämesi tilaa tunne, niin ett'et uskalla sitä taikka tätä itsestäsi päättää. Tekstimme kautta tahtoo Herra sinua walaista ja siunata, jos tahtot todella waltouden lapsiksi tulla ja Jumalan siunauksen vastaanottaa. Ryhymme sen wuoksi: Ken saapi Jumalan P. Hengen ja minälainen on se heluntai-elämä, jonka P. Henki waiuttaa?

Jesus sanoo: Minä olen rukoilewa Isää ja Hän antaa teille toisen lohduuttajan, että Hän teidän kanssanne olisi iankaikkisesti, totuuden hengen, jota ei maailma taida ottaa vastaan, sillä eiwät he näe Häntä eiwätkä tunne Häntä. Maailma ei näe Jumalan P. Henkeä, ei tunne Häntä eikä voi ottaa Häntä vastaan. Jos siis olet maailman oma, ei totuuden Henki voi tulla sydämeesi, — mailman mieli on wiha Jumalaa vastaan. Kuulkaa tätä kaikki te, jotka haavoitetulla omallatunnolla olette ja kuitenkin maailmassa riputte kiinni. Maailma hukkuu ja te hukutte mailman kanssa, jos ette maailmasta suowu pois. Omainto kyllä sanoo mistä tulee luopua, jos mieli Jesusta seurata, jos waan omainto en hereillä. Ja jos sinun omaintosi nukkuu, niin ett'et näe miten maailma on sinulle esteenä, niin tahtoo Jumalan Henki sinua herättää ja silmäsi awata, kun waan kaikesta sydämeestä

käännyt Jumalan puoleen. Oh niin — kaikesta sydämmeestä, sitäpä Herra tässäkin juhlassa meitä waatii. Mä siis luule woittawasi Jumalan suosiota sillä, että näin juhlanan muutamman rowon firkon kulkaroon panet; eivät rukouksesiikaan eikä ulkokullatun sydämesi huokaukset lauta, niin lauan kuin et sydäntäsi Herralle anna. Siunattu juhla tulee waan tuomioksi ja paatumukseksi sille, joka Herran alttarille wierasta tulta kantaa. Toinen oli mieli ja laita opetuslasten. He olivat kaikki „yhjimielisesti koossa, pysyväiset rukouksissa ja anomijissa, odotain Isän lupauksista“. Maailmassa he tosin olivat, mutta kuitenkin erillään maailmasta. Heillä oli yksi, jota he ikäwöiwät, etsiwät, odottiwat, — Jeesus ja Hänen lupauksensa täyttämys. Maailman menolle, sen ystäwyhdelle, loistolle ja kunnialle olivat he kuin kuolleet. Kuinka he tähän mieleen olivat tulleet? Sen saman P. Hengen kautta. Kun Jeesus alkoi julistaa köyhille hyvää sanomaa, niin ne sanat läwöiwät heidän sydämiinsä. Mina enemmän ja enemmän waatii sydämen halu heitä Jeesuksen tykö ja he puolestaan seurasiwat tätä sydämen ja omantunnon ääntä. Näin taiwaallinen Isä Henkensä kautta alkoi heitä wetää, niin että, kun Jeesus sitten heitä kutsui, he oliwatkin walmiit jättämään kaikki ja seuraamaan Häntä. Se rakkauden kipinä, mikä heissä oli syttynyt, kaswoi kaswamistaan palawaksi tuleksi, jota ei enää kärsimys eikä pilkka maailman puolelta jaksanut sammuttaa. Jeesus tuli heille yhä kallimmasi, niin että omasta mielestään olivat walmiit tulemaankin Hänen kansansa. Nyt, kun Hän astui ylös taiwaasen, muistiwat he Hänen lohdut-

tawan lupauksensa: „ en minä jätä teitä orwoiksi, waan minä tulen teidän tykönnne.“ Orwoiksi tunsjivat he itsensä lewottoman maailman keskellä. Weljet ja sukulaiset eivät heitä ymmärtäneet, kenties waan pilkkasivat. Fariseusten ja firjanopineitten luona eivät he liioin turwaa tai neuwoa löytäneet; oliwathan nämät Jesuksen wihollisia. Näin ollen ei heillä ollut muuta, kuin Jesuksen lupaus, johon stoiwoivat ja jonka tähttämystä odottiwat. Täänkaltaisella mielellä he helluntaita odottiwat. — Mitä kaikkea nyt tästä opimme? Niinkuin näimme, wailutti P. Henki ensimmäisissä opetuslapsissa jo ennen helluntaita, mutta wasta helluntaina he puettiin woimalla korkeudesta. Tämä jälleen selwittää meille ne eri sydämmen suhteet, joissa ihminen woi olla Jumalaan ja Hänen P. Henkeensä. Kysymme sen wuoksi: Oletko vielä maailman oma ja ilman Kristuksen Henkeä? Jolla ei ole Kristuksen Henki, eipä se ole Hänen omansa. Wai joko P. Henki sinussa työtä tekee? Kenties et woi opetuslasten tawoin janoa; katso me luowuimme kaikesta. Onkohan Jeesus sikkikään kallis sinulle, että Hänen tähtensä olet edes jostakin luopunut, joka on Hänen mieltänjä vastaan? Onko maailman ilo ja kunnia jo alkanut mielestäsi lakastua, niin että sydämmesi isoaa ja janoaa eläwätä Jumalata? Tahdotko todella Jesuksen oma olla, Häntä tuunustaa, seurata, kuulla ja palwella? Etkö sitä yhtä, että aina likemmin woisit Häneen liittä, Häntä palawammin, uskollisemmin rakastaa? Jos se on laitasi, jilloin olet opetuslasten kaltainen, sellaiset kuin he oliwat ennen helluntaita. Ehken tuntuu sinustakin, kuin olisit orpo maailmassa. Herran teistä ja armo-

neuvosta et ole selwillä, läheisimmät omaisesi eivät sinua ymmärrä, niin ett'et heille wei ilmaista, mikä sydäntäsi painaa. Kenties omasja kodissaji olet kuin muukalainen, tahi kenties se kylä, jossa elät on juuri suruten, niin että se waan tuota yksinäisyyden tunnetta lisää. Sinä walitat Psalmistan tawoin: Minä olen niinkuin ruowon päristäjä korwessa, minä olen niinkuin hyypijä häwitetyssä kaupungissa. Minä walwon ja olen niinkuin yksinäinen lintu kato'n päällä". Älä murehdi sielu! Herra tuntee sinut ja onnärtää sydämesi huokaukset. Muista Hänen sanaansa: en minä jätä teitä orwoiksi. Ole pysyväinen rukouksessa ja anomisessa, tutki nöyrästi Sumalan sanaa ja waella Hänen kaswojensa edessä. Odota näin helluntaita, ja Herra ei sinullekaan lupaustansa wiivytä. Yhdessä ja toisessa asiassa saat huomata kuinka woima ylhäältä kantaa ja auttaa sinua, kuinka Hengen ahjat enemmän ja enemmän tulewat omiksesi, kuinka Sumalan Henki alkaa todistaa sinun henkesi kanssa että olet Sumalan lapsi. Ja niin sinulla on yhä jatkuwa helluntai. Elämä Sumalassa aina enemmän tulee sinun omaksesi ja sinä huomaat kuinka yffi apostolinen sana toisensa jälkeen alkaa sinussa toteutua; sinä elät helluntai-elämää. — Minkälainen on tämä elämä? Kuulkaamme mitä opetuslapset itsestään todistawat, sittenkuin he tämän elämän olivat saaneet. He owat syntyneet elävään toivoon, katoomattomaan, saastuttamattomaan ja turmelemattoman perintöön, joka taiwaisja tallelle plantu on (Piet. 1: 4—5). He owat istutetut taiwaallisiin mlenoihin (Efes. 2: 6). He

ovat kuolleet ja heidän elämänsä on kätkeyty Kristuksen kanssa Jumalassa (Kol. 3: 3). He ovat valaitut ja ovat maistaneet taivaallista lahjaa, Jumalan sanaa ja tulevaisen maailman voimaa (Hebr. 6: 4--6). Jhdellä uhrilla ovat he ijankaikkisesti tähdelliseksi tehdyt. Herran laki on heidän sydämissänsä ja heidän mieleensä on se kirjoitettu. Heidän syntejänsä ja wäärhyttänsä ei enämpi muisteta tai waisja. Heillä on wapaus mennä pyhään Jesuksen weren kautta (Hebr. 10: 14—19). He ovat siunatut kaikkinaisella hengellisellä siunauksella taivaallijissa (Ejes. 1: 3 — huomaa! he ovat nyt jo tässä elämässä näin siunatut). He ovat osalliset Jumalan luonnosta (2 Piet. 1: 4). Tämä kaikki tulee heille uskon kautta niin omaksi, että woiwat nöyrällä sydämellä siitä iloita ja Herraa kiittää. Jumalan sana tulee niin sanoakseni ihaksi ja werekksi heissä, se tulee heidän elämäksensä. Tämä sana antaa sijällön heidän ajatuksilensa. Se suuntaa heidän spyrintönsä, puheensa ja tyhnsä. Se myöskin awaa heidän silmänsä, että ijankaikkisuuden walossa alkawat katjella ja arvostella kaikkea ajallista, näkywäistä ja katoowaista. Se tuo aina uutta tulta rukouksen alttarille, niin että heidän elämänsä on rukous-elämää lakkaamatta. Se elähyttää toiwon, wahwistaa uskon ja sytyttää rakkauden. Kristus Henkensä kautta elää heissä ja he Kristuksessa. Heissä on totentunut se sana: jos me elämme niin me Herralle elämme, jos me kuolemme, niin me Herralle kuolemme, niin että,

joko me elämme tahi fuolemme, niin me Herran omat olemme (Rom. 14. 8). Katso näin todistaa Jumalan sana ja täänlaisiksi uudistuu elämämme P. Hengen kautta. Entiset ovat kadonneet ja kaikki uudeksi tulleet. Eikö tämä ole selvästi nähtävänä ensimmäisissä opetuslapsissa? Sama Pietari, joka ylimmäisen papin salissa Jesuksen kieltää, sama Pietari jo kohta helluntaina rohkeasti tunnustaa Hänen nimeänsä ja voittaa kolmetuhat sielua Herralle. Samat opetuslapset, jotka Jesukseen paheniivat ja Hänet jättivät, kun Hän ristiinnaulittiin, he nyt Häntä seuraavat läpi elämän ja kuoleman, julistaen Hänen armonsa rikkautta kaikille, sekä suurille että pienille. He eivät enää tahdo mistään muusta tietää, kuin Jesuksesta Kristuksesta, ristiinnaulitusta. Hänen tahtonsa ja Hänen käskynsä ovat heille kallimmat kuin kulta ja kaikkein paras kulta (Ps. 19), sillä he rakastavat Häntä. Heissä oli otentunut mitä Herra sanoi: **jos te rakastatte minua, niin pitääkää minun käskyni.**” Ja kaikki tämä on tapahtunut heissä helluntai-hengen kautta. Mutta juuri niin ovat P. Hengen työt vieläkin. Hän luo kokonaan uuden ihmisen. Suomarin himon Hän tukahuttaa ja opettaa hänet raittiutta rakastamaan ja siitä iloittamaan, pilkkaajan kielen Hän suistaa ja opettaa hänet Jumalaa rukoilemaan, hylpeän Hän alentaa rakkaudessa kaikkein palvelijaksi, ahneen Hän tekee rikkaaksi laupeuden töissä, itsewanhurskaan Hän nöyryyttää hengellisesti waiwaisiksi ja köyhäiksi. Näin Herra särkee epäjumalain alttarit sydämissä ja tekee sen temppeliksensä. — Koko Herra on työssä täyttänyt seurakunnissamme? Oi! paljo on vielä les-

kellämme juomareja, pillkkaajia, ahneita, ylpeitä, itsewanhurskaita, epäjumalanpalvelijoita ja suruttomia laisenaatuisia. Kenties juuri sinä olet yksi niistä? Kuule siis: sinutkin tahtoo P. Henki uudistaa ja lahjoillansa siunata. Eikö ole kallis ja ylönpalttinen Hänen armonsa? Sinä et sitä kalliina pidä, et siitä osaa iloita etkä kiittää, sillä sinä et todella tahdokaan uudeksi ihmiseksi tulla, sinä et vihaa syntiä. Niin, — jos et sitä tahdo, niin on Jumalakin laslewa sinut sydämmesi himoihin. Kun ei totuus sinulle kelpaa, niin pitää sinun uskoman ne walheet, joilla walheen isä siuna pauloihinsa kietoo, ja kun ei armo kelpaa sinulle etikon ajalla, niin täytyy sinulle kelwata tuomio. Rowutes ja katumattoman sydämmesi kautta kartutat itsellesi vihaa vihan päiväksi. Sinun täytyy, siinä mielessä ollen, joutua syntiin P. Henkeä vastaan, jota ei anteeksi anneta, ei tässä eikä tulevaisessa elämässä. Mutta kuulen monen sydämmessään walittawan: sepä onkin minun osani, josta en mitenkään pääse. Minulla ei ole wakaata tahtoa tulla uudeksi ihmiseksi. Näen että vielä syntiä suosin ja rakastan, waikka toiselta puolelta tätä rakkautta wihaan. Minä olen ollut ja olen vieläkin synnin ala myhty. Minä viheliäinen ihminen, lufa päästää minun tästä kuoleman ruumiista. Ystävää! Sinä et ole ensimmäinen Siioniin' matkustaja, joka näin walittelet. Tätä walitti Herran apostoli Paawalikin (Rom 7.). Mutta sama Paawali myöskin todistaa iloisella turwalla, ettei ole yhtään kadotusta niissä, jotka Jesuksessa Kristuksessa owat, jotka eiwät waella lihan, waan hengen jälkeen (Rom 8: 1). Sama henki, joka nöhrnyhti Paa-

walin synnin ala myhdyksi, sama Henki korotti hänet tähän rohkeaan uskon wakuutukseen. Ja jos Herran Henki on awannut sinunkin silmäsi näkemään perinpohjaista turmelustasi, niin sama Henki awaa silmäsi näkemään Jesuksen armoakin, että siitä saat ihastua. Tyhdy siis niihin armomuruhiinkin, joita Herran rikkaalta pöydältä saat, äläkä heitä pois uskallustasi, jolla suuri palkan maksjo on. Älä toimettomassa surussa armon aikaa tuhlaa, waan nouse ja käy Isäsi kotiin. Kun omasatunnossasi tunnet Herran kutsumuksen jostakin luopumaan tai jotakin tekemään Hänen tähtensä, niin tarjoo Jumala siinä apunsa ja woimansa sitä kutsua tottelemaan, ja kun rohkeasti siihen tartut ja eman tahtosi maahan lyöt, niin sinä ihmeeksesi saat nähdä Herran awun. **Sinussa tähtetään se lupaus: jolla minun käskyni owat ja ne kätkee, se rakastaa minua, mutta joka minua, rakastaa, hän rakastetaan minun Isälttäni ja minä tahdon häntä rakastaa ja ilmoitan itseni hänelle.** Ja vielä toinentin lupaus: **Sinä päivänä pitää teidän hymärtämän, että minä olen Isässä ja te minussa ja minä teissä.** Jesuksen seuraamisessa opit Häntä tuntemaan ja Jesuksessa opit taiwaallista Isää rakastamaan ja rakkauden kautta perustut ja juurut Hänen armoosa aina enemmän ja enemmän, aiwan niinkuin puu juurimensa maahan juurtuu. Tuulet ja myrskyt käyvät kyläsen yli, mutta ne pakoittawat waan sen juuria lujemmin maahan tarttumaan kiinni. Niin on olewa sinunkin laitasi. Koetusten ja helteen päiwät kylä tulewat, mutta ne waan ajawat sinua lujemmin Jesuksen armoon tarttumaan ja litemmin Häneen liittymään. Sinä opit elämään Jumalassa. Jesin en

tämä elämäsi täynnä puutetta ja heikkoutta, ainaista sotaa itseäsi, maailmaa ja syntiä vastaan, — kuitenkin, se elämä on ylhäältä, on ijankaikkista ja katoomatonta. Herra, joka P. Hengen kautta sen elämän sinulle antoi, Hän sen myös varjelee. Hän oman työnsä uskollisesti täyttää. Kun kuolema tulee, niin saat riisua päästäsi synnin heikkouden ja turmeluksen, joka nyt sinulle jurua tuottaa, kuin wanhan waatteen. Kuumiisi kirkastetaan ja sinun annetaan pukea itseäsi kalliilla, waljalla liinalla, joka on pöyhäin wauhurskaus (3lm. 19: 8). Maallinen helluntai on nyt muuttunut iäiseksi juhlaiksi Jumalan kunniasja. Tähdellisesti on silloin omanamme Heramme Jesuksen Kristuksen armo, Isän Jumalan rakkaus ja P. Hengen osallisuus. — Sinne auta meitä o Herra, Jesuksen tähden! Amen.

Gegen den Druck vorstehender Predigt ist von Seiten des Evangelisch-Lutherischen Consistoriums nichts einzuwenden.

St. Petersburg, den 30. April 1896.

Geistliches Mitglied Consistorii: Otto Rokkanen.
Secretair: H. Samson.